

Franciszek BŁAŻEJ (1907-1951)

Ur. 27 X 1907 w Nosówce, gm. Boguchwała, pow. Rzeszów, w rodzinie chłopskiej, syn Łukasza i Marii z Kalandyków, zamieszkały w Krakowie. W 1932 ukończył Szkołę Podchorążych w Komorowie-Ostrowi Mazowieckiej, służył w 88. pp, w stopniu por. walczył w kampanii wrześniowej 1939. W czasie okupacji niemieckiej w szeregach SZP-ZWZ-AK, początkowo jako oficer szkoleniowy, a następnie oficer operacyjny Inspektoratu AK Rzeszów. Nocą z 7 na 8 X 1944 uczestniczył w akcji odbicia więźniów z więzienia w Rzeszowie. 1945-1947 działał w WiN. Był kierownikiem wydziału propagandy Obszaru Południowego WiN, a od grudnia 1946 aż do aresztowania w październiku 1948 prezesem. Współredagował pismo „Orzeł Biały”, wydawał broszury i ulotki. Używał ps. „Tadeusz”, „Poleski”, „Roman” i „Bogusław”. Aresztowany 2 IX 1947. Po trzyletnim śledztwie, okrutnie torturowany, w procesie IV ZG WiN (razem z Józefem Batorym, Karolem Chmielem, Łukaszem Ciepłińskim, Mieczysławem Kawalcem, Adamem Lazarowiczem i Józefem Rzepką) skazany przez WSR w Warszawie 14 X 1950 na karę śmierci. Stracony 1 III 1951. L 122 wg. Tadeusza Swata – „Przed Bogiem i Historią”, wyd. IPN Komisja Ścigania Zbrodni przeciw Narodowi Polskiemu.